

The image is a composite. The background is a vibrant blue landscape featuring a mountain range and a winding river. Overlaid on this is a series of large, weathered, reddish-brown stone columns that recede into the distance, creating a sense of depth. The columns appear to be part of an ancient ruin. The overall aesthetic is surreal and evocative.

Paula Kouki & Marjut Häkkinen

Kätketyt kirjat

Wezierin kirjat I

Elsille

Wezierin kirjat I

Kätketyt kirjat

Paula Kouki & Marjut Häkkinen

© 2017 Paula Kouki & Marjut Häkkinen

Kannen kuva: Hilikka Aurinko / Paula Kouki

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD - Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-339-978-5

Ensimmäinen kirja:

Jarn Gaz

Oli ensimmäinen todella lämmin päivä talven jälkeen, ja Rhazan Heinätorilla kaupunkilaiset tuntuivat nauttivan siitä. Syksyisin torilla kaupattiin heinää eläimille ja talvella myytiin puuhiiltä Rhazan asukkaiden tulisijoihin. Nyt tori oli hiljainen, paikalla oli vain pari hiilikauppiasta kärryineen. Muutamia ihmisiä istuskeli paistattamassa päivää hylätyn temppelin portailla. Pylväikön katveeseen oli rakenneltu pieniä kauppapuoteja, mutta niiden ovet olivat vielä kiinni. Varhaisesta hetkestä huolimatta muutamalla portailla istuvalla miehellä oli viiniruukku mukanaan. Toiset pelasivat askelmaan kaiverretulla pelilaudalla. Jokunen reisuinen, paljasjalkainen lapsi juoksenteli rappusia ylös alas hუudellen toisilleen. Yksin istuva vanha mies sopotti jotakin itseksseen. Räikeästi maalattu maksullinen nainen maleksi hitaasti portaikon ohitse. Hän näytti hiukan eksyneeltä aamun kirkkaassa valossa.

Cael pysytteli tiiviisti veljensä vankan hahmon vanavedessä. Rajcilla oli yllään sotilaan varustus, nahkainen haarniska harmaan tunikansa päällä, eikä hänen oikealta olkapäältä kiinnitetty viittansa täysin kätkenyt miekkaa hänen vasemmalla kuppeellaan. Cael ei pelännyt liikkua yksin kaupungilla, mutta Heinätorin tienoo ja temppelin takana alkavat sokkeloiset korttelit tunnettiin epämääräisenä seutuna. Kukaan ei kuitenkaan hevin tulisi häiritsemään rotevan, aseistautuneen miehen seurassa liikkuvaa nuorta naista.

Pian Heinätorin ohitettuaan Cael ja Rajc alkoivat nousta porrastettua katua yläkaupunkiin, jossa olivat Rhazan paremman väen asuinsijat. Caelilla ei usein ollut asiaa näille tienoin, ja hän katseli uteliaasti ympärilleen. Matkallaan he ohittivat useita pieniä kauppapuoteja ja viinitupia, jotka majailivat vanhoista ylimystaloista erotettujen huoneistojen alakerroissa. Kalkittuihin ulkoseiniin ovien yläpuolelle maalatut kuvat mainostivat puotien

tuotteita. Sieltä täältä rakennuksen sisään johti oviaukko, jonka yläpuolella ei lukenut mitään – sellaisen oven takana oli jonkun paremmin toimeentulevan asunto. Useimmat puodinpitäjät perheineen kuitenkin asuivat paria huonetta kauppansa yläkerrassa tai takaosassa.

Katua reunustavat talot kasvoivat vähitellen suuremmiksi ja niihin johtavat oviaukot vähenivät. Niissä oli kaksi tai kolmekin kerrosta, ne oli rakennettu kokonaan kivistä ja rapattu punertaviksi tai kellertäviksi. Monien talojen ovenpieliä ja katonrajaa kiersivät koristereunukset ja komeimpia sisäänkäyntejä kehystivät pylväät. Alakerrosten ikkunat oli suljettu puuleikkauksin koristelluin luukuin, mutta ylempien kerrosten ikkunoissa saattoi toisinaan nähdä lasin välkähtävän auringonpaisteessa. Ikkunoiden yläpuolella punertavat tiilikatot nousivat loivaan harjaan. Sellaista ei näkynyt alakaupungissa, jossa Cael ja hänen opettajansa Lenda asuivat – siellä matalat talot olivat enimmäkseen valkoiseksi kalkittua savitiiltä ja niiden katot olkea tai turvetta, ja jos jollakulla olikin kivitalo ja siinä tiilinen katto, olivat ovien puitteet koruttomat ja ikkunoissa puiset luukut.

Kulkiessaan Cael mietiskeli viime aikojen tapahtumia. Hänen päivittäinen rutiininsa oli särkynyt pari viikkoa aikaisemmin, kun Lendan ovelle oli koputtanut nuorehko, keskimittainen mies, joka oli tervehtinyt häntä kohteliaasti ja selittänyt tulleen tapaamaan parantaja Caelia. Hän oli ollut ymmällään, mutta kutsunut miehen sisään. Lenda oli katsahtanut miestä, sitten Caelia ja jälleen miestä. Sen jälkeen hän oli äkkiä tehnyt asiaa katsomaan, kuinka heidän naapurinsa jakseli, ja jättänyt Caelin kahden tuntemattoman kanssa, joskin Caelille oli tullut vahva tunne, että Lenda tiesi, kuka mies oli.

Cael pyysi vieraan istumaan, ja valmistautui uteliaana kuulemaan mitä asiaa tällä oli. Mies oli liian rauhallinen hakeakseen parantajaa minkään kiireellisen asian vuoksi.

Hän vaikutti terveeltä, eikä hänellä näyttänyt olevan vanhoja haavoja tai muita vammoja. Sitä paitsi, jos mies olisi ollut hakemassa parantajaa, miksi hän olisi kysynyt juuri Caelia, eikä Lendaa?

– Minun nimeni on Darw Ashan, tai toisella kutsu-matavalla bardi Darw, mies esittäytyi.

Hänellä oli sointuva ääni; oli helppo uskoa hänen olevan bardi.

– Ihmettelet varmasti, mistä lennähdin ovelenne?

– Kyllä vain, Cael myönsi ja katseli miestä entistä kiinnostuneempana.

Bardilla oli ruskeat hiukset ja siniharmaat silmät, kuten monilla Rhazan asukkailla, ja hän oli ajellut leukansa sileäksi. Hänen kasvopiirteensä olivat säännölliset, miellyttävät, mutta eivät millään tavoin mieleenpainuvat. Kun bardi Darw riisui paksun, harmaan viittansa, Cael saattoi nähdä, että hän oli vartaloltaan sopusuhtainen ja pukeutunut yksinkertaisesti, mutta hyvästä kankaasta valmistettuihin vaatteisiin. Bardi ei ollut mikään köyhä mies, jos ei rikkaan. Jos pitäisi luoda keskiarvo miehestä, Cael ajatteli, niin tämä bardi kävisi sellaisesta. Hänessä ei ollut mitään silmiinpistävää.

– Sinähän olet Aichenin jäsen, sanoi bardi arkiseen sävyyn.

Cael hätkähti.

– Kyllä, mutta olen ollut jäsen vain muutaman kuukauden

– siitä saakka, kun sain luvan kutsua itseäni parantajaksi.

– Tiesit varmaan, että vanhempasikin kuuluivat Aicheniin?

– Tiesin toki, Cael sanoi hämmentyneenä. – Tiedän, että isä oli Järjestön palveluksessa, ja äiti liittyi Järjestöön tutustuttuaan isään. Lenda kuuluu Aicheniin, ja hän on kertonut minulle. Ja veljeni Rajc on kertonut liittyneensä itsekin Järjestöön.

Bardi Darw nyökkäsi hitaasti.

– Valassasi olet luvannut palvella Järjestöä kaikilla taidoil-lasi aina kun on tarvis, hän sanoi.

– Niin olen, Cael myönsi ihmetellen.

– Tämä voi kuulostaa nyt kovin äkkinäiseltä, mutta nyt me tarvitsisimme sinua, bardi totesi. – Meillä on edessä – sano-taanko vaikka näin – eräs tehtävä. Tarvitsisimme mukaan parantajaa, ja on yllättävän vaikeaa löytää luotettavaa parantajaa, joka olisi vielä sen verran nuori ja vetreä, että pysyisi hevosen satulassa pitkiäkin aikoja.

Cael naurahhti.

– En ole kyllä ratsastanut kovin paljon, vain silloin tällöin Rajcin lomilla. Mutta miksi sanoit, että minä olisin luotet-tava – olenhan ollut Aichenin jäsen vasta vähän aikaa?

– Tiedämme sinusta koko joukon asioita, mies hy-myili. – Niin, tuntuu vähän ilkeältä kertoa tästä, mutta taustasi ja nykytilanteesi on tarkastettu huolellisesti. Olemme saaneet tietoja edistymisestäsi, ja tiedämme sinun olevan taitava parantaja.

– Kuka teille on tuollaisia tietoja antanut? Cael kysyi.

Bardi Darw näytti punnitsevan sanojaan ennen kuin vasta-si.

– No, et varmaankaan pahastu, jos kerron. Mestaris, pa-rantaja Lenda, on antanut meille säännöllisesti tietoja. Sen lisäksi täällä on silloin tällöin käynyt tekaistulla asialla jo-ku meikäläinen, joka on vaivihkaa tarkkaillut sinua.

Cael ei ollut varma, pitäisikö hänen loukkaantua moisesta vakoilemisesta vai olla imarreltu. Hän päätti kallistua jäl-kimmäiselle kannalle.

– Kerrotko minulle lisää tehtävästä? hän kysyi bardi Dar-wilta.

Bardi tuntui jälleen harkitsevan hetken. Sitten hän sanoi: – Wezierin nimi lienee sinulle tuttu?

– Eikö hän ollut Aichenin perustaja? Cael kysyi.

– Aivan niin, vastasi bardi Darw hymyillen. – Mutta oletko aiemmin kuullut mainittavan Wezierin Kirjoja?

Cael ei voinut väittää kuulleensa. Hän puisti päätään.

– Teos, jonka tunnemme nimellä Wezierin Kirjat, on hänen ainoa kirjoituksensa, selitti bardi. – Se on Aichenille mitaamattoman arvokas, sillä siitä ei ole säilynyt lainkaan kopioita, ainoastaan katkelmia muissa teoksissa. Pitkään uskottiin myös Kirjojen alkuperäiskäsikirjoitusten tuhoutuneen Zimrutin murhenäytelmässä miltei kaksisataa vuotta sitten.

Bardi Darw loi Caeliin kysyvän katseen, ja tämä pudisti päätään toistamiseen.

– Bazleth sytytti Zimrutissa sijainneen Aichenin päämajan kirjaston tuleen, surmattuaan sitä ennen useita Järjestön johtajista, bardi selitti. – Joitakin vuosia sitten Aichenin haltuun tuli kuitenkin käsikirjoitus, joka viittasi siihen, että Wezierin Kirjat saattoivat säästyä tulipalosta ja voivat yhä olla olemassa. Sen jälkeen Aichen on työskennellyt useita vuosia selvittääkseen niiden olinpaikan. Ja nyt olemme vihdoin saaneet selville, minne Kirjat on todennäköisesti viety.

Bardi Darw katsoi Caelia suoraan silmiin.

– Sinä varmasti jo arvaatkin, mihin tehtävään sinua pyydetään. Parantaja Cael, lähdetkö kanssamme hakemaan Wezierin Kirjoja?

Cael ei saanut hetkeen sanaa suustaan.

– Matka tulee olemaan pitkä ja vaivalloinen, bardi sanoi, yhä häntä katsoen. – Sinulla on oikeus kieltäytyä.

Cael löysi äänensä.

– Olen valani mukaan valmis tekemään, mitä tarvitaan, hän sanoi hiljaa. – Jos en muuten, niin vanhempieni muistoksi.

– Molemmat vanhempasi olivat hyvin arvostettuja, bardi sanoi lempeästi.

Kun bardi Darw jatkoi, hänen sävynsä oli jälleen asiallinen, miltei tiukka: – Asiat etenevät nyt niin, että parin viikon päästä kokoonnumme Aichenin palatsissa. Sil-

loin tapaat muut lähtijät, ja saat kuulla tarkemmat yksityiskohdat siitä, mihin sinua pyydetään. Huomaa, voit toki vielä senkin jälkeen kieltäytyä. Mutta on erittäin tärkeää, että et puhu tästä asiasta kenellekään – paitsi ehkä parantaja Lendalle.

– Mutta entä veljeni? Cael sanoi hätäntyneenä. – Täytyy-hän hänelle kertoa.

Darw hymähti.

– Rajc tietää jo. Hän esitti varsin vaikuttavan varaston karkeitä ilmauksia kuullessaan, että aiomme pyytää sinua mukaan. Tulkitsin, että hän ei ollut ilahtunut.

– Sen saatan uskoa, Cael sanoi nakellen niskojaan. – Veljeni ei suostu uskomaan, etten ole enää pikkutyttö.

– Myös veljesi on lähdössä mukaan, ensinnäkin taitojensa vuoksi, ja toiseksi – bardi Darw naurahti, – epäilen, että hän olisi sitonut sinut kiinni ennemmin kuin päästänyt sinua matkaan yksin. Nyt hänellä on tilaisuus suojella sinua muiden ohella.

Cael ei tiennyt oliko hän enemmän helpottunut vai harmissaan kuullessaan Rajcin lähtevän myös.

– En minä tarvitse suojelua, hän huomautti kuitenkin.

– Osaan huolehtia itsestäni.

– Epäilemättä, vastasi bardi. – Meidän täytyy kuitenkin ottaa lukuun se mahdollisuus, että voimme matkalla joutua tilanteeseen, jossa tarvitsemme niiden suojelua, jotka ovat siihen koulutettuja. Aivan samoin kuin voimme tarvita sinun taitojasi.

Hänen vakava sävynsä hiljensi Caelin.

– Onko – onko se oikeasti niin tärkeä asia? kysyi Cael vai-measti.

Bardi Darw tarkasteli häntä arvioiden.

– Kyllä, hän vastasi lopulta. – Tällä hetkellä siitä voi riippua Järjestön tulevaisuus.

Bardi nousi ja kietoi viitan ympärilleen.

– Tapaamme siis parin viikon päästä. Sinulle tuodaan sana, kun tarkka aika on selvillä. Pidämme veljesi poissa kimpustasi siihen asti, mutta pelkäänpä, että sen jälkeen joudutte käymään pitkähkön keskustelun.

Hän lähti ovea kohti. Ovella hän kääntyi vielä katsomaan Caelia.

– Välitä parantaja Lendalle tervehdykseni, ja kerro hänelle, että hän on tehnyt hyvää työtä, hän sanoi.

Cael karahti punaiseksi sen kuullessaan, mutta sitä mies ei enää nähnyt, sillä hän oli jo työntänyt oven hiljaa kiinni perässään.

Cael oli käynyt Aichenin päämajassa vain kerran aikaisemmin, vannomassa valansa liittyessään Järjestöön. Aichenin palatsi oli aikanaan kuulunut rhozanilaiselle ylimyssuvulle, ja se vei kokonaisen korttelin Rhazan paremmassa kaupunginosassa. Kolmi-kerroksisen, punertavaksi rapatun rakennuksen katonrajaa kiersi kalkkikiveen kaiverrettu tyylitelty lehtiköynnös, ja pääsisäänkäynnin ovenkamanaa kannattelivat puolipylväät, jotka päättyivät niin ikään lehtikuvion koristamiin kapiteeleihin. Vasta huolellisempi tarkastelu paljasti, että koristelusta oli sieltä täältä lohkeillut paloja ja seinien rappaus oli paikoin halkeillut ja putoamassa. Siitä huolimatta valtava, vanha rakennus herätti Caelissa kunnioituksen tunteen, kun hän veljensä kannoilla nousi ovelle vievät askelmat, joiden kivi oli aikojen mittaan kulunut kuopalle lukemattomien jalkojen alla. Rajc tarttui epäröimättä leijonanpäiseen kolkuttimeen ja löi kolme kertaa paksuun, rautavahvisteiseen tammioveen. Ovesta aukeni luukku, jonka takaa näkyy ovenvartijalle kuuluva silmäpari.

– Minä olen Rajc Raufin poika ja kanssani on sisareni Cael, Rajc sanoi. – Olemme tulleet tapaamaan bardi Darwia. Hän odottaa meitä.

Vartija päästi heidät sisään avaraan eteishalliin ja lähetti palvelijan viemään sanaa heidän saapumisestaan. Heidän odot-

taessaan Cael katseli ympärilleen. Ainoalla aiemmalla käynnillä hän oli ollut niin jännittynyt valan vannomisesta, että ei juuri muistanut, miltä sisällä Aichenin palatsissa näytti. Nyt hän ei voinut olla ihailematta Järjestön päämajan komeutta. Hallin lattia oli tehty pienistä mustista ja valkoisista kivilaatoista, jotka muodostivat mutkikkaan, geometrisen kuvion, ja keskellä huonetta oli vesiallas. Seinät olivat vaaleanpunaista marmoria ja niitä kiersivät puolipylväät, samanlaiset kuin ulkona ovenpielissä, kaksi kullakin seinällä. Jokaisen seinän keskellä pylväiden välissä oli oviaukko. Ei kulunut kauan, kun yhdestä niistä tuli keski-ikäinen mies pukeutuneena palvelijan yksinkertaiseen, ruskeaan tunikaan.

– Minä olen Ferco, mies sanoi kumartaen kohteliaasti. – Seuraa minua, tehkää niin hyvin. Teitä odotetaan.

Palvelija Ferco johdatti heidät hämärää, kivilattiaista käytävää pitkin monien suljettujen ovien ohitse. Käytävän toisella seinällä olevista ikkunoista Cael saattoi nähdä heidän kiertävän rakennuksen sisäpihaa, mutta palvelija vei heitä eteenpäin ripeästi eikä hänellä ollut aikaa jäädä katselemaan ulos. Kaksi kertaa he kääntyivät kulman ympäri, niin että he olivat lopulta vastakkaisella puolella rakennusta kuin mistä olivat käyneet sisään. Viimein Ferco pysähtyi eräälle ovelle ja koputti.

– Sisään, kuului kutsu.

Palvelija avasi oven ja väistyi, jotta Rajc ja Cael saattoivat astua huoneeseen. Sitten hän sulki oven hiljaa heidän takanaan.

Cael astui sisään Rajcin kannoilla, ja näki, että huoneessa oli jo kolme ihmistä. Hän tunnisti heti bardi Darwin, joka oli noussut tervehtimään heitä. Hänen lisäksi pitkän pöydän ääressä olevilla korkeaselkäisillä tuoleilla istui kaksi naista. Vihreisiin pukeutuneeseen, vaaleaan naiseen Cael kuitenkin loi hädin tuskin silmäyksensä, sillä hänen huomionsa vangitsi heti kolmas läsnäolija, ja samassa hän korjasi ajatustaan. Huoneessa oli kyllä kolme henkilöä, mutta vain kaksi ihmistä. Vaikka sainleikansa kävi kauppa Rhazassa, Cael ei koskaan ennen ollut tavannut yhtään sen edustajaa, mutta hän oli kuullut kertomuksia, ja nyt

hän oivalsi katsovansa ilmielävää haltiaa. Sainlei-nainen oli siro-luinen ja pienikokoinen, Caeliakin selvästi pienempi, ja hänellä oli leimuavanpunaiset hiukset, jotka näyttivät kuin säteilevän omaa valoaan. Hänen kasvonsa olivat soikeat, poskipäät korkeat, kermanvaalea iho virheetön, ja hänellä oli suuret, hiukan vinot, kirkkaan vihreät silmät, jotka parhaillaan tarkastelivat Caelia ja Rajcia arvioivasti.

– Saanko esitellä, bardi Darw sanoi, – tässä ovat Rajc Raufin poika, sotilas, ja hänen sisarensa, parantaja Cael – sainlei-kansan Eleanee.

Sainlei oli noussut seisomaan ja kumarsi kohteliaasti.

– Tervehdin teitä, Rajc Raufinpoika ja parantaja Cael.

Hän puhui vanhaa rhozania erikoisella, laulavalla korostuksella. Bardi nyökkäsi kohti vaaleaa naista.

– Ja velhomme Gizyade Yir-Cadar.

Vasta nyt Cael kiinnitti huomionsa kolmanteen huoneessa olleeseen henkilöön. Hän ei ollut heti oivaltanut vaaleaa naista velhoksi, mutta nyt hän näki, että naisella oli todellakin yllään velhon asu: pitkä aluspuku ja sen päällä kauhtana solmittuna yhdeksästä nauhasta punotulla vyöllä, joka kiertyi kolme kertaa hänen uumansa ympäri. Gizyade ei millään muotoa vastannut Caelin mielikuvia velhoista. Cael oli aina ajatellut, että velhot olivat iäkkäitä, kuten velho Farzan, joka toisinaan vieraili Lendan luona. Velho Gizyade oli kuitenkin vielä nuorehko nainen. Hänelä oli kapeat, ylväät kasvot ja hänen hiuksensa olivat niin vaaleat, että Cael ei uskonut värin voivan olla luonnollinen. Velho katsoi Caelia ja Rajcia pitkään. Hänen silmänsä olivat kylmänvihreät kuin talvinen meri, ja Cael kaihtoi vaistomaisesti hänen terävää katsettaan – sanottiin, että velhot pystyivät lukemaan ihmisen mieltä. Silti hänellä oli ikävä tunne, että velhonainen punnitsi hänet mielessään. Myös Rajc hänen vieressään liikahti hiukan levottomasti ennen kuin velho Gizyade päästi heidät katseestaan ja taivutti päätään kevyesti tervehdykseksi.

Kun esittelyt oli näin suoritettu, bardi Darw kehotti heitä käymään istumaan, sillä he odottivat vielä yhtä seurueen jäsentä

saapuvaksi. Rajc otti paikkansa pöydän ääressä, ja Cael seurasi veljensä esimerkkiä, istuutuen tämän viereen. Pöydällä oli viinikannu ja muutamia pikareita messinkisellä tarjottimella, sekä pari kulhoa joissa oli kuivattuja hedelmiä. Velholla ja haltialla oli jo pikarit edessään. Bardi Darw, joka oli istuutunut pöydän päähän, viittasi pöydän antimia kohti.

– Ottakaa mitä haluatte, hän kehotti. – Odotamme vielä yhtä toveriamme.

Rajc kaatoi viiniä kahteen pikariin ja ojensi toisen Caelille, joka maistoi varovaisesti viiniään. Se oli paljon vahvempaa kuin mihin hän oli kotonaan tottunut. Selvästikään Aichenin palatsissa viiniin ei lisätty puolet vettä. Cael laski pikarinsa pöydälle.

Rajc alkoi puhella bardi Darwin kanssa matalalla äänellä matkalle tarvittavista varusteista. Cael kuunteli puolella korvalla heidän keskusteluaan, mutta ei voinut olla vilkuilematta uteliaasti sainleita, ja kun hän niin teki, hänen ensivaikutelmansa vieraudesta vain kasvoi. Hän oli aluksi pitänyt Eleaneeta nuorena naisena, mutta nyt hän alkoi epäroidä. Sainlein kasvot olivat sileät ja rypyttömät, mutta se oli marmoripatsaan ajatonta, iätöntä sileyttä. Cael muisti kuulleensa, että haltiakansalla oli taikavoimia, jotka antoivat näille paljon ihmisikää pidemmän elämän – ikuisen, jotkut sanoivat, mutta sitä Cael ei sentään uskonut. Jonkin ajan kuluttua Cael keksi toisenkin omituisen seikan. Siinä missä ihmiset vaihtoivat välillä asentoa tai liikehtivät muuten – raapiivat nenää, pyyhkäisivät hiuksiaan ohimennen – sainlei myös istui liikkumatta kuin kuvapatsas. Hänen olemuksensa ei kuitenkaan vaikuttanut jännittyneeltä vaan rauhalliselta ja rentoutuneelta, ikään kuin hän olisi voinut istua samassa asennossa vaikka iltaan asti.

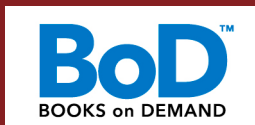
He eivät ehtineet lopulta odottaa pitkään, kun ovelta kuului jälleen koputus. Ensi katsomalta Cael erehtyi luulemaan, että tulija oli nuorukainen, jonka kasvoissa oli vielä jäljellä hiukan lapsellista pyöreyttä, mutta vaikutelma haihtui, kun vastatullut tervehti bardi Darwia. Hänen äänensä, vaikkakin matala, kuului erehtymättä naiselle. Hän oli kuitenkin pukeutunut miesten ta-

Nuoren parantaja Caelin elämä saa yllättävän kääntein, kun hänet valitaan mukaan retkikuntaan, jonka tehtävänä on etsiä kadonneet Wezierin kirjat. Veljensä Rajcin kanssa Cael liittyy joukkoon, jota johtaa bardi Darw Ashan. Retkueen muut jäsenet ovat älykäs ja kunnianhimoinen velhotar Gizyade, räväkkä soturinainen Karinthea sekä salaperäinen sainlei-haltia Eleanee.

Pitkällä matkallaan kumppanukset kohtaavat sekä vaaroja ja vastoinkäymisiä että odottamattomia apureita. Etsintöjen kuluessa joutuvat koetukselle niin ystävyys, luottamus kuin rakkauskin. Kukaan ei palaa matkalta muuttumattomana.

KÄTKETTY KIRJAT on Wezierin kirjat -fantasiasarjan ensimmäinen osa.

Kannen kuva: Hilkka Aurinko / Paula Kouki

www.bod.fi